

ΖΡ
Ιανουάριος 1965

* ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ *

Πνευματικὰ Κέντρα

ΕΔΙΑΒΑΣΆ στίς ἐφημερίδες πώς τό 'Υπουργεῖο Παιδείας διπήυθυνε, ἔγκυκλιο στούς δημάρχους τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοὺς παροτρύνει νὰ ἰδρύσουν στίς πόλεις τῶν μὲ τὴ συνεργασία τῶν ιοπικῶν ὅργανώσεων πνευματικά καὶ κέντρα γιὰ τὴν ἐπιμόρφωση τοῦ ἑνηλίκου πληθυσμοῦ. Δέν ξέρω τι ἐνέργεια εἰς ἔκαμαν πάνω στὸ θέμα αὐτὸι οἱ Δήμαρχοι τῆς Χαλκιδικῆς εὑρετίζονται μέσα στὴ διάθεσή τους γιὰ τὴν πραγματοποίηση τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ. Πάντως εύχης ἔργον θά ἥγαν ἀν μὲ τὴν ἀφορμὴν αὐτὴν μποροῦσαν νὰ ταραχθοῦν λιγάκι τὰ λιμνόζοντα νερά καὶ νὰ σχηματίζονταν παντοῦ, στίς πέλεις καὶ τὰ χωριά μὲ τὴν πρωτοβουλία τῶν Δημάρχων καὶ τῶν προέδρων τῶν κοινοτήτων ἐκπολιτιστικοὶ καὶ φυσιολατρικοὶ ὅμιλοι, πυρήνες μορφωτικοὶ καὶ ἔξυψωτικοὶ τῶν χωριῶν μας.

**

ΔΙΑΠΙΣΤΩΝΕΙ κανεὶς μέθηψη μιὰ πνευματικὴν ἀπονέκρωση, μιὰ ἔλλειψη κάθε καλλιτεχνικῆς κινήσεως στὴν ζωὴ τοῦ Πολυγύρου, στὴ πρωτεύουσα τοῦ Νομοῦ καὶ δυστυχῶς σ' ὅλη τὴν περιφέρεια.

Φταῖμε δῆλοι γι' αὐτό, ίδιαι τερα δῆμως μεγάλη εὐθύνη βαρύνει τὰ ἐπιστημονικὰ σωματεῖα τοῦ τόπου, τὸ Δικηγορικό Σύλλογο καὶ τὸν Ἰατρικό Σύλλογο ποὺ εἶναι κοιρόδες

πιὰ νὰ ἀποτινάξουν τὴν νάρκη τους καὶ νὰ ἀναλάβουν πρωτοβουλίες...

**

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ δῆμως εἶναι γενικώτερο καὶ βαθύτερο. Υπάρχει μιὰ τραγικὴ ἀνισομέρεια ἀναπτύξεως τῶν ἀστικῶν κέντρων τῆς χώρας καὶ τῆς ὑπαίθρου ποὺ εἶναι τὸ κύριο χαρακτηριστικό γνώρισμα τῆς Ἑλληνικῆς ζωῆς καὶ πηγὴ πολλῶν κακῶν γιὰ τὴν Ἐλλάδα.

Εἶναι ζωτικῆς σημασίας γιὰ τὸ μέλλον τοῦ τόπου καὶ τοῦ "Ἐθνους μας" ἡ ισόδροπη καὶ παράληλη οἰκονομικὴ καὶ πολιτιστικὴ ἀνάπτυξη τῆς Ἑλληνικῆς ὑπαίθρου μὲ τὴ πρωτεύουσα καὶ τὰ ἄλλα μεγάλα κέντρα.

"Ἐπρεπε νὰ εἴχε καταρτισθῆ ἔνα σχέδιο γενικό καὶ διοκληρωμένο καὶ μὲ μιὰ σειρὰ δραστικῶν μέτρων, μὲ σημειες καὶ εξιμεοεις κρατικές ἐπεμβάσεις νὰ ἐτίθετο τέρμα σ' αὐτὴν τὴν ἀνισομέρεια.

Δυστυχῶς δὲν γίνεται τίποτε. Ἀκοῦμε κάπου—κάπου νὰ ἐκτοξεύωνται φραστικοὶ πύρωσλοι σᾶν αὐτὸν:

«Ἡ εύημερία καὶ ὁ πολιτισμός τοῦ χωριοῦ πρέπει νὰ καταστῇ ἡ Νέα Μεγάλη Ἰδέα τοῦ "Ἐθνους".

Μεγάλα λόγια. Χορτάσαμε ἀπὸ αὐτά δοσοὶ μένουμε στὴν ὡπαίθρο, ριζωμένοι στὴν γῆ πατέρων μας.

W.—